

PRESSENS
FAGLIGE UTVALG

PFU-SAK NR. 029/17

KLAGER: Initiativretten ved Norsk Presseforbunds (NPs)
kst. generalsekretær Nils Øy

ADRESSE: Rådhusgata 17

PUBLIKASJON: Budstikka

PUBLISERINGSDATO: 06.01.2016 (nett), 07.01.2016 (papir)

STOFFOMRÅDE: Helse/skole/justis

SJANGER: Nyhet

SØKERSTIKKORD: Omtale av barn

REGISTRERT: 07.02.2017: Søknad om klagefrist kan fravikes
17.02.2017: PFU vedtok at klagefrist fravikes
18.02. 2017: Klage mottatt
20.02.2017: Igangsettelse av klagen

BEHANDLET I PFU: 18.04.2017

BEHANDLINGSTID: 60 dager

KLAGEGRUPPE: Initiativretten

PFU-KONKLUSJON:

HENVISNING VVPL.: 4.8

OMTALE/ANONYM.:

MERKNADER: Følgende klagesaker omhandler samme sakskompleks og
behandles hver for seg i samme møte:
* Initiativretten mot ni medier: Aftenposten (028/17), Budstikka
(029/17), Dagbladet (030/17), Dagsavisen (031/17), NRK
(032/17), NTB (033/17), TV 2 (034A/17), Valdres (035/17) og
Verdens Gang (036/17).
* NN med flere mot TV 2 (034B/17)
* Christine Meling mot Budstikka (291/16).

SAMMENDRAG:

Budstikka publiserte **onsdag 6. januar 2016 kl. 12.59**, et leserinnlegg på nett med tittelen «**Hun var opprinnelig en munter og livsglad pike**». Innlegget var signert «**Familien til den 13-årige piken og hennes mor**». Inngressen var:

«**Den avdøde 13-åringens familie har sendt følgende budskap til Budstikka og Aftenposten, som de eneste redaksjonene i landet. Jenta (13) døde nyttårsaften.**»

Under mellomtittelen «**Byttet skole for å få det bedre**» stod det:

«**Hun begynte på barneskolen i Bærum og hadde det veldig bra i starten. Deltok i**

håndball og fotball. Men så begynte mobbingen. Det skulle ødelegge livet hennes.

Hennes mor (eneforsørger) har fra den tiden gjort alt som har vært mulig for at hun skulle få det bedre. Hun byttet til en annen barneskole da det ikke var noen forståelse å møte på den første skolen. Samtidig flyttet de for å komme nærmere denne nye skolen.

Det gikk bra en stund, men så kom mobbingen tilbake og nå også spiseforstyrrelsene. Hun gledet seg derfor til å begynne på ungdomsskolen i nærheten, men der dukket det også problemer som barnets mor følte at hun ikke fikk hjelp med. Barnets mor og hele familien for øvrig har kjempet en kamp for henne hele tiden etterpå.»

Skolene var navngitt i tilknytning til innlegget.

Torsdag 7. januar ble det publisert en artikkel i papiravisen med følgende stikkittel og tittel: **«Bestefaren om moren til den døde 13-åringen: - Følte at hun ikke fikk hjelp»**. Ingressen:

«I dyp sorg. Samtidig som Bærums-moren ble kjørt til fengslingsmøtet på Gjøvik, brøt hennes familie tausheten.»

Artikkelen startet slik:

«- Skal man ta lærdom fra noe av denne tragiske hendelsen, må det være at vi i fellesskap tar avstand fra all form for mobbing, også den delen som har oppstått i sosiale media i kjølvannet av pikens død, skriver den 13 år gamle jentas bestefar til Budstikka.»

Litt senere i artikkelen gjengis det fra bestefarens brev, som ble publisert på nett dagen før:

«- Men så begynte mobbingen. Det skulle ødelegge livets hennes, skriver bestefaren.»

Artikkelen var illustrert med et bilde av brevet der hele utdraget kan leses.

På samme side ble det publisert to underartikler. Én artikkel om et tidligere tilsyn ved Gullhaug skole vedrørende en annen mobbesak. Fylkesmannen hadde her konkludert med at Gullhaug skole både undersøker og griper inn når det var mistanke eller kjennskap til at elever blir utsatt for krenkende ord eller handlinger.

Den andre underartikkelen var en kommentarartikkel fra Budstikkas redaktør, Kjersti Sortland, med tittelen: **«Nå må vi være forstandige. Sammen.»** Ingressen:

«En 13 år gammel jente er død. Det er vondt og opprørende. Men det er ikke nødvendigvis noens «skyld».»

I artikkelen stod det blant annet:

«Det er sjelden én faktor bak livstruende psykisk sykdom. Man skal alltid være varsom med ivrig å fordele «skyld» når følelsene er sterke i en liten nasjon, og uten

godt nok faktagrunnlag. Dette gjelder med tanke på den siktede moren. Og det gjelder i aller høyeste grad også overfor andre involverte – i denne saken andre barn, skoleledere og institusjoner som barnevern og helsevesen. Jeg er veldig lite bekvem med hvordan deler av nasjonale medier – helt uten noen forbehold – slår fast at den avdøde jenta ble mobbet i tre år på Gullhaug skole da hun var 6–8 år. (...) Rektor mottok ingen melding om mobbing i perioden. Derfor har vi i lokalavisen forsøkt å være ytterst varsomme i denne saken. Det er forskjell på formuleringen «opplevelsen av at datteren ikke skal ha hatt det bra», og det å stå og filme utenfor Gullhaug skole og slå fast uten forbehold at her var det flere år med mobbing. (...)»

KLAGEN:

Klager er Norsk Presseforbunds (NPs) konstituerte generalsekretær, Nils Øy, som bruker sin initiativrett og klager inn ni medier, deriblant Budstikka.

Klager mener mediene har brutt Vær Varsom-plakatens (VVPs) punkt 4.8 når det gjelder omtalen av mobbing de første dagene etter at dødsfallet ble kjent: «I alle de innklagde publikasjonene er det etter min oppfatning i større eller mindre grad unnlatt å «ta hensyn til hvilke konsekvenser medieomtalen kan få for barn(et). [...] De innklagde mediene har gjennomgående brakt kategoriske påstander om at mobbing er skjedd, uten særlig forbehold, og i flere tilfeller også slik at lyttere, seere og lesere må få det bestemte inntrykk at den påståtte mobbingen i mer eller mindre grad førte til det tragiske utfallet.»

Etter klagers mening var deknningen preget av at påstander raskt ble til fakta: «Med mange års erfaring i faget er jeg klar over at når en slik tragedie inntreffer under omstendigheter som i denne saken, der nye overraskende opplysninger kommer til i stort tempo, vil det ofte forekomme publiseringer som ikke er blitt tilstrekkelig undersøkt. Ofte bringer mediene videre hva konkurrentene melder uten nødvendige forbehold eller egne undersøkelser. I denne saken mener jeg å se at informasjon med tynt grunnlag i utgangspunktet, temmelig hurtig vokste fra den ene publikasjon til den andre, for å ende opp som nærmest kategoriske fakta.»

Klager erkjenner at det er lett å være etterpåkløkt, men mener likevel det er grunn til å stille spørsmål til om omtanken og hensynet til berørte barn, var tilstrekkelig fremme i bevisstheten i redaksjonene. Klager skriver: «Når påstått mobbing tas opp i mediene, for eksempel når omtalte barn i alderen seks til ti år og er fullt anonymisert, vil det som oftest være mulig for foreldre å verne barna selv overfor medieomtalen. Slik er det ikke når barna er i overgangen til ungdomstrinnet og mobbepåstandene knyttes til en dramatisk nyhet som i dagervis dominerer det nasjonale nyhetsbilde i alle medier, og som direkte identifiserer skolene. Enhver må kunne forstå hvilke belastninger dette kan få for de omtalte, uansett om påstandene er sanne eller ikke. I slike tilfeller er det bare mediene selv som har ansvar for å tenke på konsekvensene og dermed verne barna, slik VVP punkt 4.8 krever.»

Klager er klar over at spørsmålet skal vurderes for hvert enkelt medium og på grunnlag av omstendighetene på *publiseringstidspunktet*. På publiseringstidspunktet var dødsfallet til en 13-åring sakens kjerne, skriver klager og fortsetter: «Da inngår også kunnskapen om at påstandene om mobbing kunne bli knyttet direkte til det tragiske utfall i saken, slik det også ble gjort i noen av mediene. [...]. Nøkkelspørsmålet som mediene må stille seg i en slik situasjon, er om det er tilrådelig – på det aktuelle tidspunkt – å trekke fram mobbepåstander

overhodet.»

Når det gjelder Budstikkas publiseringer spesifikt, reageres det på gjengivelsen av bestefarens påstand: «Men så begynte mobbingen. Det skulle ødelegge livet hennes.» Klager skriver: «Innlegget og omtalen peker på sammenheng mellom mobbing og dødsfallet på et tidlig tidspunkt i mediedekningen. Påstandene fra bestefaren veies neppe helt opp av sjefredaktørens kommentar med bønn om forstandighet, i samme oppslag.»

TILSVARSRUNDEN:

Budstikka mener avisen «fortjener kritikk [men ikke fellelse] for å ha gjengitt bestefars såkalte åpne brev - mottatt 6. januar [...] uten tilstrekkelig journalistisk behandling av de påstander som fremføres».

I tilsvaret redegjør redaktøren for hva hun mener er kritikkverdig, og hva avisen kunne og burde gjort.

Innledningsvis opplyses det: «Da redaksjonen mottok brevet var mor fortsatt pågrepet og var således avskåret fra selv å kunne forsvare seg offentlig mot de alvorlige anklager mot seg: Straffbar skyld for barnedød. Brevet ble derfor av Budstikkas redaksjon oppfattet som det nærmeste man på det tidspunkt kom et «tilsvar» på en siktet mors vegne, stilet til den lokale offentligheten. Redaktør mente og mener fortsatt at avisen verken kunne eller burde latt være å publisere brevet, i dette perspektiv.»

Redaktøren mente den gang, og mener fortsatt, at det ikke ville være riktig å la være å publisere familiens «åpne brev». Redaktøren mente og mener heller ikke at mobbepåstandene skulle redigeres ut av innlegget: «Det å «sensurere» eller tåkelegge hvordan familien til mor for sin del har en klart uttrykt opplevelse av mobbing som tragediens bakgrunn, er etter denne redaktørs mening verken fornuftig eller forenlig med god presseskikk. Ingen var på dette tidspunkt mer personlig anklaget i norsk offentlighet, enn mor. Og brevet måtte forstås som det nærmeste et «tilsvar» på mors vegne omkring en alvorlig siktelse som det på daværende tidspunkt var mulig å komme.»

Men, skriver Budstikka: «Utfordringen redaksjonen likevel ikke ivaretok tilstrekkelig ved publiseringen, var at familiens tilsvare på vegne av en siktet mor tok form av utdeling av skyld til andre, mindreårige. Dette utløste behov for tilsvare på tilsvare. Ettersom redaksjonen gjennom sin research først ble tilstrekkelig sikker på hvem de anklagede familiene var fire dager senere, var dette ikke mulig. Derfor mener redaktør i dag at leserbrevet burde vært utstyrt med en sjelden anmerkning fra redaksjonen nederst.»

[Det opplyses at avisen drev aktiv research i Lommedalen for å finne ut av nøyaktig hvem de anklagede barn og familier var. Først 11. januar fant avisen fram til de berørte, og kontaktet dem. Budstikka skriver: «Det ble gjentatte «nei» i ti måneder til, uten at Budstikka gav opp prosjektet om å nyansere en krevende sak i norsk offentlighet. I november valgte de familier som ble tilbudt tilsvare første gang 11. januar, å fortelle.»]

Budstikkas redaktør mener Budstikka kunne og burde gjort to ting:

1. «Budstikka burde utstyrt leserinnlegget med en anmerkning/en «note»: «Redaksjonen anmerker». Dette gjøres svært sjelden pga advarselen i VVP 4.15 mot «polemisk

kommentar» fra redaksjonen, og forklarer hvorfor redaksjonen ikke vurderte muligheten for et unntak, 6/7. januar 2016. Eller diskuterte forskjellen på «polemisk kommentar» og «nødvendig påpekning».

Det opplyses at det redaksjonen normalt gjør hvis et leserinnlegg utløser krav om samtidig imøtegåelse (4.14) eller tilsvar (4.15), er å selv innhente og publisere imøtegåelse/tilsvar fra angrepet part, og gjøre innsender oppmerksom på dette. I noen tilfeller oppfordrer Budstikka skribenter til å omformulere seg, hvis et innlegg eksempelvis inneholder rene fakta-feil eller påstander om skyld før dom er falt. Det spesielle her, skriver avisen, var at «beskyldninger fremført av voksne i presset og vond situasjon rammet andre barn og familier. Og at redaksjonen på dette tidspunkt ikke visste nøyaktig verken hvilket grunnlag det var for påstandene, eller hvem disse barna/familiene var. «Samtidig imøtegåelse» i alminnelig forstand var altså praktisk ikke mulig».

Redaktør mener derfor at avisen – i denne spesielle saken - skulle publisert følgende tekst som note til artikkelen:

Redaksjonen anmerker at brevet fra siktedes familie inneholder påstander som det i dag ikke er mulig å legge frem for andre parter, for tilsoar. Redaksjonen vil minne om at påstander som angår mindreårige fordrer varsomhet i debatten. Bærum kommune har bedt om granskning av skolens kontakt med mor og barn.»

2. Videre burde Budstikka brakt inn flere stemmer som motvekt/drøfting av sakens dilemma: «Budstikka kunne også samtidig og på mer vanlig vis gjentatt kort uttalelser fra de nevnte parter som avisen siste døgn allerede hadde gjengitt: Rektor, skolesjef, ordfører, Unicefs fagansvarlige for mobbing. Avisen kunne også brukt «loftene» på siden til å problematisere de vanskelige sidene ved situasjonen: at en siktet persons familie peker på en årsak i offentligheten som dels tilbakevises av andre kilder og dels vil ta tid å undersøke til bunns - og som i mellomtiden må håndteres med vett av lokalsamfunnet, media og samfunnets ansvarlige fagfolk. Dette ville også gitt mer balanse, for de angrepne parter. En kombinasjon av valg 1 og 2 over, kunne også vært mulig.»

Imidlertid, det som Budstikka mener veier opp er at avisen publiserte ulike artikler som veide opp og balanserte leserinnlegget noe, både på nett og i papir. Det vises til artikkelen om tidligere tilsyn ved Gullhaug barneskole publisert, og Budstikka mener dette var fakta som «ingen andre medier formidlet utførlig og korrekt før Budstikka gjorde det som del av dobbeltsiden 7.1 - digitalt allerede på kvelden 5.januar. Innholdet i tilsynet gir helt konkret motvekt til påstander om uforsvarlig mobbehåndtering ved Gullhaug skole, jamfør «ble ikke hørt».» Budstikka skriver at den reagerte på måten denne saken ble presentert på i NRK og TV2.

Videre vises det til redaktørkommentar publisert på samme side som innlegget stod, og som påpeker at småbarn ikke kan tillegges ansvar for tragedien. Da innlegget ble publisert på nett, lå det samtidig på fronten, i samme «container», en nyhetsartikkel om at barnets mor ikke hadde meldt om mobbing til denne barneskolen i samtiden. Uttalelser gitt fra rektor ved den mest aktuelle skolen om at mobbing aldri var adressert til skoleledelsen. ble førstesiden av Budstikka den dagen innlegget ble publisert. «- Skolen mottok ingen mobbe-varsel.» var oppslaget 6. januar. Se vedlegg.

Artiklene ble imidlertid for dårlig lenket sammen inne i artikkelen, noe Budstikka har valgt å gjøre i ettertid. I innlegget, etter mobbepåstandene, står det nå: «LES OGSÅ: Rektor: Fikk ingen mobbevarsel» og videre: «LES OGSÅ: Gullhaug-tilsyn: - Lærere griper inn».

Budstikka ber også utvalget merke seg at påstandene fra familien på vegne av en siktet mor, ikke ble førstesideoppslaget 7. januar, noe som var bevisst: «Et budskap forsterkes udiskutabelt av å gjengis over hele forsiden. Påstander som slås stort opp, gis annerledes tyngde i nedslagsfeltet og ditto belastning for dem som rammes av påstander. Dette må alle redaksjoner ha et bevisst forhold til.»

Også tittelbruken ellers, mener redaktøren er dempet: «Tittel på papirartikkel må sies å være saklig og dempet, og uten å ramme andre: - Følte at hun ikke ble hørt. I stikkittel kommer det tydelig frem at dette er påstand på vegne av mor, ført i penn fra bestefar. Digitalt var det også sitattittel fra bestefar: - Hun var en livsglad pike.»

At brevet ble publisert slik det ble, kan forklares, slik Budstikka ser det, med at redaksjonen ble noe «fartsblind» av sin egen «opplevde balanse», altså summen av publiserte saker dette døgnet. Redaksjonen hadde «der og da [...] den opplevelse/selvforståelse at avisen i sin samlede dekning de siste døgn hadde vært nøye med å sjekke og gjengi fakta fyldestgjørende og fortløpende, innhente kommentarer og motforestillinger fra skoleledelse, skolesjef, kommuneledelse og Unicefs fagsjef for mobbing - og dessuten påpeke i signert kommentar at småbarn mellom seks og ni år overhodet ikke kan tildeles noe ansvar i en straffesak under etterforskning.

Oppsummert mener Budstikka at avisen ikke fortjener fellelse fordi motstemmer og andre, også kontrære, fakta ble presentert i miljø rundt brevet: Best digitalt (på forsiden, med rektor), men også i avis. Og fordi gode presentasjonsvurderinger ble tatt hva angår førstesidevalg og fravær av mobbe-konstatering for avisens del gjennom virkemidler som titler, kommentar, lederartikkel og samlet presentasjon. Tilsvaret ble tilbudt så fort som redaksjonen maktet, etter selvstendig research.

Men redaksjonen er enig i at avisen fortjener kritikk for at den manglende muligheten for tilsvaret og dermed reell sjekk av påstander som rammet mindreårige, ikke ble tydelig adressert for leserne og håndtert bedre i direkte tilknytning til leserbrevet».

Klager noterer «med interesse» at avisen at da brevet ble publisert på nett lå det samtidig på nettfrenten en nyhetsartikkel om at barnets mor ikke hadde meldt om mobbing til skolen i samtiden. Videre noteres at avisen mener at publiseringen av tilsynssaken var til viktig motvekt til hovedvinklingen i nyhetssendingene i TV 2 og NRK den 5. januar.

Klager minner likevel om at «også Budstikkas redaksjon - og det er også lokalavisen til de berørte barna - i disse dagene sto overfor en situasjon der leserne skulle gis bakgrunn for et barns tragiske død, kun få dager tidligere». Og at det på nett og papir ble publisert en påstand fra bestefar, om at mobbingen ødela livet hennes. Klager skriver: «Også Budstikka bar på denne måten ved til bålet. Det er nettopp i slike situasjoner at journalistens og redaktørens etiske refleksjon som er uttrykt i VVP punkt 4.8 må komme frem.»

Budstikka mener bål-metaforen ikke er en dekkende. Budstikkas redaktør mener «i dypt alvor» at det ikke ville vært riktig å «sensurere» leserbrevet «og på den måten skjule for

offentligheten hva som er en siktet og pågrepet mor og hennes families konkrete påstander og opplevde virkelighet. Fremført med deres egne ord. At bestefar ville meddele offentligheten noe var varslet av mors forsvarer kvelden før, jamfør vedlegg av redaktørs såkalte morgenmail 6.januar. Hvilket gjorde at Budstikka måtte oppfatte bestefars brev som et tilsvarende på vegne av siktet og pågrepet datter som selv ikke kunne uttale seg. Det ville vært feil av redaktør å la være å publisere leserinnlegget. Like feil som det ville være ikke å ettergå, fakta-sjekke, søke tilsvarende og problematisere innholdet, i løpende nyhetsdekning. Eller ikke moderere kommentarfeltene.»

Budstikka mener at avisen unngikk «åpenbare fallgruver» som ifølge avisen ville kvalifisert til PFU-fellelse:

1. Brevet presenteres ikke som noen «fasit» eller «sant, hilsen redaksjonen». «Budstikka er tydelig på hvem som er avsender av påstanden, og at det faktisk dreier seg om en påstand fra siktet og siktedes familie, i leserbrev. «Mobbing» fremstilles *ikke* på disse sidene som et dokumentert *faktum*. Jamfør tittel. Jamfør ingen førsteside. Jamfør mangel på mobbe-aksentuering i effekter.

Mangel på skråsikkerhet for avisens regning er en ikke ubetydelig faktor: Det er stor forskjell på ordbruken «TV2 vet at..» og Dagsrevy-programleders fremføring av at «..mor måtte ta barnet ut av denne barneskolen i Bærum og flytte, på grunn av mobbing..» - fremført uten forbehold for den allvitende redaksjonens regning - og det at Budstikka viser leserne hva barnets bestefar vil fremføre som partsinnlegg. Uten at redaksjonen dermed «går god for» påstanden om mobbing som tragediens «forklaring» for avisens del. Tvert imot slippes tydelige motstemmer og relevante fakta som peker i en annen retning til, i samme miljø. Redaktørkommentar på samme avisside minner om at man er på et tidlig stadium i en etterforskning. Budstikka vil mene det er viktig at PFU reflekterer over og anerkjenner forskjellen på skråsikker fremføring for det redaktørstyrte mediets egen regning (da skal man ha tung dokumentasjon) - og det også å tillate at sentrale og siktede personers virkelighetsopplevelse blir gjengitt i en sjokkerende kriminalsak: Versjoner som så settes i en bredest mulig sammenheng, søkes motsvar til og undersøkes.»

2. Påstanden om mobbing gis kontrast «Innholdet i leserbrevet står i kontrast til rektors opplysninger samme døgn og i samme «nettavis-boks»: At det aldri ble fremlagt mobbepåstand fra mor i samtiden, til skoleledelsen. Tilsyn presentert ved siden av innlegget forteller også at skolen berømmes for å ha gode rutiner og gripe inn som de skal, i tidligere saker. Redaktørkommentaren formaner til besinnelse og det å la saken bli gransket av riktige instanser.»

3. Tilsvarende ble tilbudt snarest mulig «Svakheten ved manglende påpekning av fravær av samtidig imøtegåelse er der. Men Budstikka tilbyr deretter tilsvarende så fort som redaksjonen maktet å finne de riktige personer – det tok fire dager. Og ble jobbet iherdig med. Redaksjonen i Budstikka kan ikke sies å ha slått seg til ro med å gjengi en opplevd virkelighet i denne saken, heller ikke dette nyhetsdøgnet da leserbrevet var en av flere publiseringer.»

Så står redaktør ved at leserbrevets publisering burde vært løst bedre spesielt i papiravis, [...] Fordi påstandene fremført av en voksen mann rammet barn, og det da bør være ekstra aktsomhet rundt hva som fremføres og på hvilken måte, jamfør VVP 4.8.

Men redaktøren er uenig hvis klager mener at bestefars brev kulle vært «refusert», og skriver

at hun «vil prinsipielt forsvare også siktede og tiltalte personers rett til å fremføre sin versjon i en pågående straffesak. [...]. Men da må man også akseptere å få påstandene sine ettergått og noen ganger avkrefte, korrigert eller nyansert [...] Mors/bestefars påstand er at et barn ble mobbet sykt, og at det var ingen som kunne hjelpe. Dette er en så alvorlig påstand, rettet mot så mange små venner, naboer og fagfolk i ulike etater, at det er naturlig at den ettergås: Journalistisk. Nøye. Og faktisk. Dette arbeidet håper Budstikka at PFU ser at lokalavisen var i full gang med 4.-7.januar [...], selv om avisen [...] ikke er perfekt i gjennomføringen for leserbrevet.»

Budstikka vil for journalistikkens del, og muligheten for god opplysning og åpenhet mot leserne i fremtidige straffesaker, håpe at PFU ser forskjell mellom disse to:

1. Det å være tydelig på at man gjengir en hardt rammet og fortvilet parts versjon (her: leserbrev) i en alvorlig straffesak.
2. Og det å «hause opp» alvorlige påstander fra en part som en «fasit» og «reelle bakteppe» for stor tragedie. Begge TV-kanalene tok første nyhetsuken i januar i bruk virkemidler som uforbeholdne introer til sendinger og en ordbruk over flere dager der udokumenterte og alvorlige påstander ble fremført som «sant» – helt og fullt for den allvitende journalistens/redaksjonens regning. «Vi har kilder», fremføres det av TV2. Kilder, hvis relevans og tilknytning til saken det ikke opplyses om for den kritiske seer og leser. Budstikka vil mene at TV2 over flere måneder står noe i særklasse der, i denne konkrete saken. Derfor fikk TV2s nyhetsredaktør ekstra lange tilsvare i Budstikkas dokument 19.11.2016. Tilsvare Budstikkas redaktør fortsatt stusset så mye over i november 2016 at det ble kommentert på lederplass samme dag, med bekymring på vegne av barns rettssikkerhet i mediene.»

Budstikka skriver at den fra første stund i denne saken jobbet «fra dokumentjakt til oppsøking av genuine førstehåndskilder «i felt». Men dog uten å slippe til de mange ryktesprederne i bygda som mente å vite, basert på mors og mors families historier i lokalmiljøet over tid. Altså 2. håndskilder uten konkret kjennskap til sakens kjerne. «Alle vet at..»-kilder ble unngått. I krevende kriminalsaker er det en vesentlig og pliktig øvelse å drive kildekritikk, jamfør VVP 3.2.»

Budstikka oppsummerer med at det er lite dekkende å beskrive redaksjonens arbeid og publiseringer dette døgnet som «å bære ved til bålet». Men ser svakheten vedrørende manglende note. Redaksjonen setter imidlertid pris på generalsekretærens kritiske «prøve». Fordi den gir anledning til å svare for journalistiske og publisistiske valg. Og også dokumentere metode ved «National Breaking News» i et lokalmiljø. «Utvalget ønskes lykke til med viktig arbeid.»

Budstikka har lagt ved dokumentasjon på hvordan det ble tenkt i disse dager, gjennom såkalte «morgen-mailer», skrevet fra Budstikkas redaktør til alle ansatte. Se vedlegg i sakspapirene.